

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 152/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 7CoCsp/18/2024-258 z 30. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako žalovanému sa na Mestskom súde Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) viedol spor o zaplatenie 3 115,17 eur s príslušenstvom. Žalobca, spoločnosť [REDACTED] žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDACTED] ako postupcom a žalobcom ako postupníkom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči sťažovateľovi. Predmetná pohľadávka vznikla zo zmluvy o poskytnutí úveru formou voliteľného prečerpania na bežnom účte, na základe ktorej postupca poskytol sťažovateľovi peňažné prostriedky

(povolené prečerpanie), pričom sťažovateľ neplnil riadne a včas dohodnuté podmienky splácania peňažných prostriedkov.

3. Mestský súd žalobe čiastočne vyhovel a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 757,80 eur s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,02 %. Napadnutým uznesením krajský súd na základe odvolania sťažovateľa zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že mestský súd postupoval správne, ak posúdil vzťah medzi žalobcom a sťažovateľom ako spotrebiteľský a správne podrobil zmluvu o poskytnutí úveru *ex officio* súdnemu prieskumu. Podstatným pre posúdenie veci však bolo to, či žalobca má aktívnu legitimáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky. Mestský súd sa tým síce zaoberal, ale postupoval nedôsledne v tom rozsahu, že platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky skúmal len z toho pohľadu, či zmluva o postúpení pohľadávok bola účinná (uhradením odplaty), a opomenul zohľadniť § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) ako predpoklady na platné postúpenie pohľadávky. Z obsahu spisu krajskému súdu nevyplývalo (a mestský súd to ani neskúmal), či v čase postúpenia pohľadávky uplynul termín konečnej splatnosti úveru (voliteľného prečerpania) alebo či v tom čase sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. či došlo k tzv. mimoriadnemu zosplatneniu úveru v súlade so zákonom.

5. Krajský súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skúmaním otázky danosti aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, neaplikoval v danej veci osobitnú právnu úpravu vyplývajúcu z § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto jeho rozhodnutie nepovažoval za riadne odôvodnené. V dôsledku nesprávnej aplikácie právneho predpisu mestský súd nevykonal riadne dokazovanie na zistenie splnenia zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky, čím sa dopustil nesprávneho procesného postupu. Keďže tento nedostatok vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo k naplneniu dôvodu na zrušenie rozsudku v odvolaní napadnutej časti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti najskôr cituje celé pasáže rozhodnutí mestského súdu a krajského súdu vrátane svojho odvolania. Tvrdí, že v rozhodovacej činnosti krajského súdu nie je badať rýchlosť nastolenia právnej istoty. Naopak, napadnutým rozhodnutím, ktoré považuje za ústavne nekonformné, absolútne predlžuje súdne konanie, čím vznikajú trovy konania stranám sporu i samotnému súdu. Krajský súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a to napriek tomu, že tieto dôvody neboli dané a nie sú uvedené ako dôvody zrušenia v napadnutom uznesení, čo ho robí nepreskúmateľným.

7. V danom prípade neboli podľa názoru sťažovateľa splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 389 písm. b) a c) CSP, pretože:

a) predpokladom aplikácie podľa § 389 písm. b) CSP je, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, čo v prejednávacom prípade nebolo naplnené;

b) predpokladom aplikácie § 389 písm. c) CSP je, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, čo nebolo splnené, pretože žiadna zo strán sporu nenavrhovala vykonať dôkazy a žiadne navrhnuté dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie predmetnej otázky, nezostali nevykonané. Z napadnutého uznesenia nevyplýva, ktoré navrhované dôkazy neboli vykonané a v tomto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné;

c) predpokladom aplikácie § 389 písm. c) CSP je aj to, že doplniť dokazovanie nie je účelné odvolacím súdom. Z napadnutého uznesenia sa však sťažovateľ nedozvedel prečo nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

8. Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd vytvára pre žalobcu priestor doplniť, či v čase postúpenia uplynul termín konečnej splatnosti úveru (voliteľného prečerpania) podľa zmluvy o poskytnutí úveru alebo či v čase postúpenia pohľadávky sa táto stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj priestor doplniť, či a ako postupoval podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak bez toho, aby takéto vytvorenie procesného priestoru malo akúkoľvek oporu v právnych predpisoch. Odvolací súd úplne nezákonne pomáha žalobcovi a vytvára mu priestor na doplnenie dokazovania, aj keď tento ani doplnenie dokazovania nenavrhoval a aj keď neboli splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Navyše, sťažovateľ nebude mať možnosť brániť sa proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu a fakticky sa vylúči jeho možnosť, aby napadnuté právne názory a závery krajského súdu boli predmetom prieskumu najvyšších súdnych autorít.

9. Postupom krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľa aj k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, pretože v dôsledku napadnutého uznesenia sa súdne konanie absolútne zbytočne a nedôvodne predlžuje. V prípade pre sťažovateľa nepriaznivého rozhodnutia bude musieť iniciovať dovolacie konanie a tým vzniknú nedôvodné prietahy v konaní. Krajský súd nezmyselne zaťažuje súd nižšieho stupňa opätovným konaním vo veci. Spor mal byť ukončený meritórnym rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým mal rozhodnutie súdu prvej inštancie „potvrdiť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv sťažovateľa napadnutým kasačným rozhodnutím krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s postupom krajského súdu. Tvrdí, že neboli splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia mestského súdu a že krajský súd mal vo veci rozhodnúť sám. Tento nesprávny procesný postup spôsobil podľa jeho názoru i neodôvodnené prietahy v konaní.

11. Ústavný súd v úvode pripomína, že jeho úlohou je posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd. Tento vzťah je vzťahom subsidiarity.

12. V súvislosti s preskúmaním sťažovateľom napádaného uznesenia krajského súdu, ktoré nie je rozhodnutím konečným, preto ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (m. m. I. ÚS 357/2016, III. ÚS 46/2013, II. ÚS 105/09) podotýka, že len výnimočne vstupuje svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné. To však neznamená, že sa nemôžu vyskytnúť prípady, že aj kasačné rozhodnutia sú spôsobilé citeľne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie veci, ktorý súd nižšej inštancie nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s ústavným poriadkom.

13. Ak ústavný súd v minulosti vstúpil svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, urobil tak preto, že išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013). V aktuálne posudzovanej veci však o žiaden z týchto prípadov nejde.

14. Ústavný súd najskôr sumarizuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol sťažovateľ úspešný. Práve naopak, žalobe nasmerovanej proti nemu bolo čiastočne vyhovené a bol zaviazaný k povinnosti uhradiť žalobcovi časť žalovanej sumy s príslušenstvom. V odvolacom konaní sťažovateľ uspel, zvrátil pre seba nepriaznivý výsledok a vec sa dostala opätovne do štádia vykonávania dokazovania s tým, že kľúčovou otázkou, ktorá sa má následne riešiť, je danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Na tento procesný nedostatok poukazoval v odvolaní aj samotný sťažovateľ. Za tohto stavu nie je celkom pochopiteľné, aký účel sleduje jeho ústavná sťažnosť. V súvislosti s tým, že v petite svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ označuje i porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, je však zrejmé, že nie je spokojný s tým, že odvolací súd nerozhodol o jeho odvolaní sám, ale rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Civilný sporový poriadok neumožňoval krajskému súdu rozhodnutie mestského súdu zrušiť, pretože podľa jeho názoru nebola splnená ani jedna z hypotéz predpokladaných § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

15. V posudzovanej veci krajský súd zrušil rozhodnutie mestského súdu pre jeho procesné pochybenia, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhodnotil ako nedostatočne odôvodnené a predčasné, keď na jednej strane síce skúmal aktívnu vecnú legitímáciu, na strane druhej však nezohľadnil všetky premenné vyplývajúce z osobitnej právnej úpravy potrebné pre prijatie záveru, či došlo k účinnému postúpeniu pohľadávky. V dôsledku absentujúcej aplikácie právneho predpisu nevykonal riadne dokazovanie, pričom tento aspekt bol kľúčový pre potrebu ustálenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súčasne krajský súd inštruoval súd prvej inštancie, aby si zabezpečil dostatočný skutkový podklad na posúdenie otázky aktívnej legitímácie žalobcu v spore (t. j. posúdil splnenie zákonných predpokladov na postúpenie žalovanej bankovej pohľadávky na žalobcu), vec riadne prejednal, právne posúdil, vyhodnotil argumentáciu strán sporu, v závislosti od procesnej aktivity strán sporu vykonal dokazovanie, dôkazy náležite vyhodnotil a aby na základe výsledkov vykonaného dokazovania znovu posúdil dôvodnosť uplatneného nároku zo zmluvy o poskytnutí úveru. Za dôležité pritom považoval zachovanie princípu kontradiktórnosti a dvojinstančnosti konania (body 26 a 27 napadnutého uznesenia).

16. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nenesie také známky zjavnej svojvôle alebo neodôvodnenosti, aby vyžadovalo zásah ústavného súdu. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nebola zo strany mestského súdu „dotiahnutá“. V reakcii na námietku sťažovateľa o tom, že v danej veci absentovali dôvody na kasáciu rozhodnutia, ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou skúmať zákonnosť postupu všeobecného súdu a že nie každé porušenie zákona je zároveň porušením základného práva na spravodlivý proces. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami. Pri argumentácii, ktorá sa obmedzuje na tvrdenie, že v konaní bol porušený zákon, preto chýba súvislosť s tvrdným porušením základného práva na spravodlivý proces.

17. Ústavný súd sa nestotožňuje s právnym názorom sťažovateľa, že krajský súd mal iba zopakovať dokazovanie a sám vo veci rozhodnúť. Bolo to síce jedno z možných riešení v odvolacom konaní, ktoré by mohlo smerovať k meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu (buď k zmene rozhodnutia podľa § 388 CSP, alebo jeho potvrdeniu podľa § 387 CSP), ale aj zopakovanie dokazovania by v konečnom dôsledku mohlo viesť k zrušeniu rozhodnutia, čo záviselo od vyhodnotenia existencie dôvodov podľa § 389 CSP. Toto posúdenie patrilo do právomoci odvolacieho súdu a úlohou ústavného súdu nie je posúdiť správnosť zvoleného postupu. Úvaha, či nedostatok vytýkaný v odvolaní je možné napraviť v odvolacom konaní, alebo je nevyhnutné z namietaného dôvodu rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie, spočíva primárne na odvolacom súde a ústavný súd do nej nemôže vstupovať (ani keby ju považoval za nesprávnu) s výnimkou prípadov, ktoré by bolo možné označiť za excesívne (podobne napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 406/2018 z 5. septembra 2018).

18. V rámci tejto úvahy musí všeobecný súd zohľadniť aj právo účastníka na primeranú dĺžku konania. Excesívna dĺžka konania už bola v minulosti dôvodom, keď ústavný súd (pri jej

nezohľadnení) vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu v dôsledku kasácie rozhodnutia namiesto jeho zmeny (napr. nález sp. zn. II. ÚS 387/2010 zo 17. marca 2011, v ktorom však hrala podstatnú úlohu skutočnosť, že konanie trvalo pri opakovaných kasáciách takmer 15 rokov). Takýmto excesom však od účinnosti nového procesného kódexu primárne bráni § 390 CSP, ktorý zakotvuje zásadu „jedenkrát a dost“ (I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 218/2019). Naopak, pri posudzovaní ústavnej konformity postupu podľa § 389 CSP musí byť ústavný súd zdržanlivejší, pretože toto ustanovenie dáva na rozdiel od § 390 CSP odvolaciemu súdu určitú diskreciu. Keďže krajský súd ku kasácii pristúpil prvýkrát a dĺžka konania ku dňu vydania kasačného rozhodnutia bola 2 roky a 3 mesiace, ústavný súd posudzovaný prípad ako exces nevyhodnotil, keď navyše okrem petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľ porušenie toho čl. 48 ods. 2 ústavy odôvodňuje iba všeobecnou procesnou ekonómiou súdneho konania. To isté sa týka aj poukazu na porušovanie čl. 38 Charty základných práv Európskej únie iba v texte ústavnej sťažnosti.

19. Ústavný súd opakuje, že pri posudzovaní veci zohľadnil zásadu, že do neskončených konaní zasahuje len výnimočne. V prípadoch, keď je možné prípadné nekorektné postupy alebo pochybenia reparať v neskorších štádiách konania a rozhodovania, je nevyhnutné rešpektovať princíp subsidiarity a nezasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Za daných okolností je podstatné, že vo veci bude znovu rozhodovať mestský súd, ktorý má možnosť v ďalšom konaní a rozhodovaní reagovať na závery krajského súdu prezentované v zrušujúcom rozhodnutí. Mestský súd je oprávnený i povinný vyhodnotiť vykonané dôkazy podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov a zistený skutkový stav právne posúdiť, rešpektujúc účel civilného sporového konania, ktorým je poskytnutie spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov. Nie je vylúčené, aby mestský súd po zohľadnení dôkazných prostriedkov, na ktoré ho nasmeroval krajský súd, dospel k rovnakému rozhodnutiu alebo opačnému, pre sťažovateľa priaznivému rozhodnutiu, keďže „v hre“ je otázka aktívnej vecnej legitímácie. Sťažovateľ bude mať naďalej možnosť uplatňovať v ďalších štádiách konania všetky procesné práva v rozsahu, v akom to umožňuje Civilný sporový poriadok, vrátane možnosti predkladať súdu právne argumenty. Možno preto uzavrieť, že disponuje účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv.

20. V danej veci tak ústavný súd nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie. Sťažovateľom tvrdené pochybenia krajského súdu sú reparačné v konaní pred mestským súdom. Krajský súd v ňom neuviedol žiaden právny názor, ktorý by kládol na ďalšie rozhodovanie vo veci sťažovateľa záväznú požiadavku vedúcu k porušeniu označených práv, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné. V danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

22. V závere ústavný súd podotýka, že k ústavnej sťažnosti, ktorú koncipoval advokát, zjavne nedopatrením nebola pripojená plná moc na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Na konklúziách uvedených v tomto uznesení, ku ktorým ústavný súd spoľahlivo a bez pochybností dospel po podrobnom preskúmaní veci, však nemohla nič zmeniť ani prípadná výzva sťažovateľovi na odstránenie tohto nedostatku. Preto ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol celkom výnimočne bez toho, aby uplatnil postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu